

INDIGO

Latoya Moirae

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, september 2018

© 2018 LetterRijn

Auteur: Latoya Moirae

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V. Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918756-2-5

Proloog

Mijn handen kleven van het bloed. Zoveel bloed. Ze beweegt niet meer.

Ik dacht dat er opluchting zou zijn, vreugde misschien. Als ik al iets voel, is het walging. Niet eens vanwege het bloed, of de ingewanden, of de ogen die in het niets staren. Walging omdat ze nog steeds zo zwak is.

Hoe het is begonnen? Ik weet het niet eens meer zo goed, ik heb het te diep weggestopt. Mijn broer en ik konden altijd goed met elkaar overweg. Hij was een bijzonder lieve broer, de beste. Vooral toen ik nog heel klein was en papa nog leefde. Er zit een leeftijdsverschil van zes jaar tussen ons, maar dat maakte nooit uit. Hij nam altijd de tijd voor me, om met me te spelen, zelfs met mijn poppen die toch eigenlijk niets voor hem waren. Hij luisterde naar mijn verhalen over mijn vriendinnetjes. Over die ene jongen die ik zo leuk vond.

Ik weet niet of het is veranderd op het moment dat mijn lichaam begon te veranderen en dat van hem er al heel erg lang klaar voor was. Ik weet het niet meer, omdat het samenviel met het verschrikkelijke ongeluk. Mama was niet eens thuis; we zaten op haar en papa te wachten, ze konden ieder moment van hun werk komen. Maar het enige wat van papa nog thuiskwam, waren zijn aktetas, zijn portemonnee en zijn nette jas die hij alleen voor belangrijke vergaderingen aantrok. Daarna is alles verschrikkelijk veranderd. Mama probeerde wel sterk te zijn, maar ze lachte alleen nog maar geforceerd naar ons. En hij ...

We stonden naar mama te zwaaien, terwijl ze naar een bijeenkomst ging. Hij stond vlak achter me en opeens zaten zijn handen om mijn vroeg ontwikkelde borsten. Ik worstelde natuurlijk; ik begreep niet wat me overkwam, waarom hij opeens zo raar en bedreigend was. Nadat hij me een stomp in mijn maag had gegeven, dwong hij me op mijn knieën op de bank. Het was blinde angst die me ertoe aanzette me verder te verweren, te schoppen, te gillen, terwijl hij mijn armen stevig op mijn rug hield. Maar het zakmes deed me zwijgen. Hij hield het op

mijn keel, terwijl hij zijn daad verrichtte. Als hij wat roekelozer was geweest, had hij gemakkelijk mijn slagader kunnen doorsnijden.

Vlak daarna vond hij het luik in mama's kast.

Hij hield me stevig in mijn nek vast, terwijl hij helemaal in de hoek van de kamer de deur van de inloopkast openschoof. Mama had daar haar jurken hangen en het trouwpak van papa, waarvan ze geen afstand kon doen. De vloer van de kast was bekleed met donkergrijs tapijt.

'Maak het luik open en kruip erin,' beval hij me, licht buiten adem.

Hij wist inmiddels wel dat ik niet zou proberen te vluchten. Dat ik zo mak als een lammetje was geworden. Die ene keer dat ik me had verzet, de allereerste keer, was meteen de laatste geweest. Ik wist wel beter.

Hij gaf me een duw, waardoor ik tussen mama's kleding de kast intuïmelde. 'Doe het!' commandeerde hij achter opeengeklemd tanden.

Ik schoof de kleding naar een kant van de rails en zakte door mijn knieën. Ik pakte de punt van het donkergrijze tapijt en tilde het op, zodat het vierkante luik in de betonnen vloer eronder bloot kwam te liggen. Met mijn wijsvinger in het halfronde gaatje aan een rand van het luik wist ik het op te tillen. Daaronder gaapte mijn gevangenis als de bek van een bloeddorstig monster. Mijn spieren boden als op commando weerstand: ik zou er alles voor geven om niet meer in dat hol te hoeven. Smekend keek ik hem aan; een vruchteloze poging, die alleen maar resulteerde in een hardhandige stoot in mijn zij.

'Als je nou niet snel maakt dat je in dat hol komt, help ik je een handje, begrepen?'

Begrepen. Ik wist wat dat inhield, mij een handje helpen. Ik zou aan mama moeten uitleggen dat ik wéér was gevallen, dat ik me wéér had gestoten, dat ik wéér onhandig met het broodmes was omgesprongen.

Ik kroop de ruimte onder de kledingkast in. Er was net genoeg plek voor twee mensen. Niet dat het hem anders had tegengehouden. Hij was verbazend vindingrijk op dat vlak, had ik al gemerkt.

Toen ik me erin had laten zakken, klom hij ook door het gat. Hij liet het luik open, voor wat licht. En daar was het bekende touw waarmee hij mijn handen zou knevelen. Gedurende de tijd dat mama weg was. Onder zwaar gekreun bond hij mijn polsen op mijn rug bij elkaar en

drukte me vervolgens zó hard op de betonnen vloer van het hol dat de lucht uit mijn longen sloeg. Zijn lippen en tong gleden met veel gehijg over mijn gezicht en mijn hals. Hij duwde mijn truitje omhoog en kneep zo hard in mijn borsten dat ik een gil moest onderdrukken.

‘Dat is veel te lang geleden,’ hijgde hij.

Ik bevond me op het randje van overgeven en probeerde uit alle macht niet toe te geven aan het kokhalzen. Hij schoof mijn rok omhoog, trok mijn onderbroek uit. Als een everzwijn dat naar truffels zoekt, begon hij me weer met zijn vingers te bewerken. ‘*Garmi ...*’ kreunde hij, wat maakte dat ik weer bijna een gil slaakte. Hij vond het leuk mij zo te noemen; het was de koosnaam die papa mij had gegeven toen ik nog heel klein was. Vanwege mijn dikke, donkere haren en mijn donkerbruine ogen, die ik van mijn Indiase overgrootouders had geërfd. En vanwege het feit dat ik in de zomer was geboren, want *garmi* was Hindi voor zomer. Dat vond ik nog vreselijker dan wanneer hij me zusje noemde, want het haalde de band die ik met papa had gehad op een pijnlijke, verdorven manier aan.

Ik voelde zijn harde geslacht toen hij mijn benen van elkaar trok en verstijfde instinctief terwijl hij probeerde bij me binnen te dringen.

‘Ontspan je,’ gromde hij. ‘Je weet dat het alleen maar meer pijn doet als je je verzet.’ Niet dat dat hem zoveel uitmaakte. Of ik pijn leed. Maar hoe meer ik tegenwerkte, hoe meer pijn het ook hem deed.

Hij sloeg me hard in mijn gezicht. In die ene tel dat ik naar adem snakte van de pijn duwde hij zich met brute kracht in me.

Ik gilde.

Fout.

Een tweede klap in mijn gezicht. Daarna perste hij zijn mond op de mijne en liet zijn tong rondwoelen, terwijl hij begon te bewegen. Zijn lichaam schokte, zijn gekreun werd dieper, zijn gehijg sneller. En de pijn vlamde door mijn binnenste, raakte me diep vanbinnen en beschadigde alles wat nog restte van mezelf. Op zijn hoogtepunt viel ik in een diepe put, die nog donkerder was dan het hol waarin hij me gevangenhiield.

Mama. De eerste stap is gezet.

1.

‘O, ik hou het niet meer.’ Caro pakte Noah beet en schudde uitbundig aan hem.

‘Hé, laat je mijn jongste zoon een beetje heel?’ lachte Noahs moeder, Melina.

Caro liet hem los en legde haar handen tegen haar gloeiende wangen.

Noah grinnikte alleen maar en keek net als zij voor de zoveelste keer naar het pad waar de gearriveerde passagiers tevoorschijn kwamen. Er waren er al heel wat binnengedruppeld, maar zijn broer Nick bleef vooralsnog spoorloos.

De spanning bij Caro nam alleen maar meer toe. Het was zo gek, zekende de twee broers al haar hele leven. Noah was achttien, net als zij, Nick was twee jaar ouder. Ze woonden naast haar, waren naar dezelfde basis- en middelbare school gegaan, en gingen zelfs elke zomer met elkaar op vakantie. En nu stond ze zowat stijf van de zenuwen. Maar ze had Nick dan ook een jaar niet gezien, sinds hij voor zijn studie naar een andere stad was verhuisd. Misschien kwam het daardoor.

Haar hart wipte in haar keel toen ze een goed uitziende jongeman door de schuifdeuren zag komen. Hij had blijkbaar te veel haast om bij zijn geliefden te komen, want de traag lopende deuren waren nog niet helemaal open toen hij erdoor stapte. De koffer op wieltjes die hij achter zich aan trok, knalde tegen de linkerdeur en dreigde te kantelen, maar bleef op het laatste moment toch overeind.

Het was alleen het donkerbruine haar, besefte Caro. De rest was niet Nick. Niet in de verste verte.

Het was Melina die met een kreet de aankomst van haar zoon aankondigde en naar voren stormde. Caro dacht in eerste instantie dat de goede vrouw gek was geworden, want de jongen die nu door de schuifdeuren kwam, een arm in de lucht stak en zich hun kant op repte, leek zo uit een Marvel-film te zijn gestapt. Ze kon alleen maar toekijken hoe hij zijn koffer liet voor wat hij was en Melina in zijn gespierde armen sloot. Want dat hij gespierd was, viel goed te zien in het strakke shirt dat hij droeg.

‘Lieverd, wat fijn je weer te zien.’ Melina kwam maar tot zijn schouder, terwijl ze toch niet eens zo klein was.

‘Dat vind ik ook, mam.’

De stem van de jongen leek direct in verbinding te staan met Caro’s nekhaartjes, die de lucht in gingen.

Melina ging met duidelijke tegenzin opzij toen ook Noah de jongeman kwam begroeten.

‘Broertje, je ziet er goed uit.’

Broertje ...

De twee jongens omhelsden elkaar.

‘Jij ook.’

Nick ...

Caro keek weer naar de schuifdeuren, waar inmiddels geen mensen meer doorheen kwamen. Toen stond hij pal voor haar neus en keek ze hem recht in zijn ogen. Die vertrouwde ogen zou ze uit duizenden herkennen.

‘Hallo, Caro.’ Nick glimlachte naar haar en bekeek haar van top tot teen.

Caro wist totaal niet hoe ze het had. Ze merkte dat haar handen klam waren. Haar vriend, samen met Noah haar allerbeste, bracht haar op dat moment zodanig van haar stuk dat ze het gevoel had dat de grond onder haar voeten weggleed.

‘Zozo, kleine meisjes worden groot.’ Zijn toon was plagerig.

Caro slikte en herpakte zich. *Wat een stom gedoe, het is Nick maar!*

Ze kaatste terug, iets bitser dan ze had gewild: ‘Wat lul je nou, man, ik was al groot toen je verhuisde.’

Achter Nick begon Noah te lachen. Melina schudde haar hoofd.

Nick bleef haar alleen maar aankijken. ‘Krijg ik nog een knuffel van je, of hoe zit dat?’

Caro vouwde haar armen om zijn hals. Stevige spieren drukten tegen haar borst en ze probeerde zich te verzetten tegen nog meer warmte in haar lichaam.

Melina haakte in bij haar oudste zoon en ze liepen met zijn allen naar de uitgang, terwijl Nick werd uitgehoord over zijn studie als sportinstructeur. Je kon aan hem zien dat hij flink moest trainen voor zijn studie, bedacht Caro, na een blik op zijn strakke borst. Het was

geenszins overdreven, maar precies goed, vond ze. Daarbij waren beide broers altijd al redelijk gespierd geweest. Dat kwam Nick nu ten goede bij zijn studie. Maar ook Noah had er baat bij. Die was van plan ooit in de voetsporen van zijn vader te treden, die timmerman was.

Op de parkeerplaats van de luchthaven vonden ze de PT Cruiser van Melina terug. Nick legde zijn koffer in de achterbak en ze stapten druk kletsend in. De rit terug naar het Portugese resort duurde anderhalf uur. Het vakantieparkje bestond uit vier appartementen, elk voor maximaal zes personen. Ze gingen hier al jaren met zijn zevenen naartoe en elk jaar was het heerlijk rustig op deze plek. Het kwam zelfs vaak voor dat de overige twee appartementen niet eens bezet waren. Ook nu bleken de omgeving en het witte zandstrand uitgestorven.

Caro, Noah en hun wederzijdse ouders waren een dag eerder aangekomen en hadden nog geen levende ziel kunnen ontdekken. De enveloppen met de sleutels van de appartementen waren netjes in de daarvoor bestemde kastjes naast de voordeuren achtergelaten. Zo ging dat altijd. Meestal kwam de eigenaar tussendoor wel een keer kijken of alles goed ging en of ze iets nodig hadden.

Op dit strand kwamen af en toe de jongeren uit het nabijgelegen stadje bij elkaar voor een bescheiden strandfeestje. Caro, Nick en Noah waren het jaar ervoor eens op zo'n feest geweest. Caro kon zich met name nog heel goed een zeer voluptueus meisje herinneren dat heel dicht tegen haar aan had staan dansen. Haar bikini was zo klein dat haar borsten er op het ritme van de muziek steeds net niet uit floepten. Nick was die nacht met die wulpse meid in bed beland.

Hoe uitgestorven het resort zelf ook was, in dat stadje, een kilometer verderop, heerste genoeg bedrijvigheid; daar waren bars en een discotheek te vinden. Er was ook een supermarkt, waar ze verse spullen konden kopen om zelf maaltijden te bereiden in hun appartementen.

Melina parkeerde de auto op de privéparkeerplaats en ze stapten uit. De achterdeur van het appartement van Caro en haar ouders zwaaide open. Caro's moeder, Odette, kwam de stenen treden omlaag en liep via hun parkeerplaats rechtstreeks op Nick af. Hij tilde haar zowat van de grond toen hij haar opving.

'Ohhoho,' riep Odette. 'Daar is-ie dan.' Ze kuste zijn gezicht meerdere malen en knuffelde hem bijna fijn.

‘Odi, wat heb ik jou gemist,’ lachte Nick.

Odette bekeek Nick wat beter en klakte met haar tong. ‘My my, what a fine, handsome lad you’ve become,’ zei ze. Ze was geboren in York en op haar eenentwintigste naar Nederland gekomen om daar te studeren op dezelfde universiteit als Wyn, Caro’s vader. Ze werden verliefd, trouwden, kregen Caro en nu kwam Odette nog maar sporadisch in Engeland om familie te bezoeken. Caro was apetrots op haar moeder vanwege het feit dat ze zich zo goed had weten te redden in een voor haar vreemd land. Bovendien sprak ze vlekkeloos Nederlands. Caro had van haar vloeiend Engels geleerd en thuis rolden beide talen moeiteloos over hun lippen.

Nick had Odette nog maar net losgelaten of de deur van hun appartement ging open en Rob stormde al net zo uitbundig naar buiten om zijn eerstgeborene te omhelzen. Vader en zoons leken ontzettend veel op elkaar, met name qua bouw. Ook de blauwe ogen hadden ze van hem: die van Nick waren indigo, die van Noah iets lichter. Maar die dikke, bruine lokken hadden ze van Melina. Melina had Italiaanse overgrootouders, wat nog goed was te zien aan haar bruine teint en haar donkerbruine haar. De jongens hadden de schoonheid van beide ouders.

Na de gebruikelijke woorden van welkom en nog wat meer geknuffel vroeg Nick aan Odette: ‘Odi, zijn de scones nog warm?’

Ze grimaste naar hem. ‘Maar natuurlijk, hoe zou het staan wanneer ik geen scones had als jij kwam? Dat zou een misdaad zijn.’

‘Right you are,’ zei Caro. ‘Maar ik krijg de eerste.’ Ze stooft de trapreden omhoog en hun appartement binnen.

In de keuken, waar de geur van verse scones haar al tegemoet walmde, botste ze tegen haar vader aan. In een flits zag ze alleen maar bloed en voor ze er erg in had, slaakte ze een kreet van schrik. Haar vaders poloshirt zat op de borst vol met bloedspetters. Hij hield een bloederige hand omhoog.

‘Geen paniek,’ zei Wyn een beetje schor en met een vreemde blik in zijn ogen. ‘Ik ben uitgeschoten met het elektrische mes, het valt wel mee.’

‘Ziet er niet zo uit,’ reageerde Caro.

‘Wat is er?’ Odette kwam binnen, op de voet gevolgd door de rest.

Haar blik viel op de bloederige hand en Wyns krijt witte gezicht. Ze bleef bewonderenswaardig kalm toen ze de hand van haar man vastpakte. Tegen Caro zei ze: 'Pak de verbanddoos uit de kast daarboven.' Ze maakte een hoofdbeweging en Caro rukte snel het kastje open om het gevraagde eruit te vissen.

'Verband en tape,' dirigeerde Odette haar. Ondertussen vloeiende er alleen maar meer bloed uit Wyns hand; het drupte tussen Odettes vingers door op de tegels.

Caro pakte wat ze nodig had en Odette begon de hand vakkundig te verbinden. Wyn had zich precies tussen duim en wijsvinger gesneden, een nare plek. Caro wierp een blik op het aanrecht, waar een groot stuk vlees op een snijplank lag. De helft was ervanaf gesneden. Het elektrische mes lag op de grond. Bloedspetters hadden een spoor vanaf het aanrechtblad langs een keukenkastje achtergelaten.

'Wij gaan even naar het ziekenhuis.' Odette trok Wyn mee naar de deur. 'Ik weet waar dat is.' Toen ze Caro's bezorgde blik opving, voegde ze er snel aan toe: 'Gewoon voor de zekerheid.'

'Goed je te zien, Nick,' zei Wyn nog snel toen hij de nieuwkomer passeerde.

'Sterkte, Wyn.'

Toen Odette en Wyn weg waren, kwam Noah bij Caro staan en pakte haar beet. 'Gaat het een beetje?'

Ze knikte.

'Het is niet zo erg als het leek,' zei Nick.

'Denk het ook niet. Ik denk dat het meer het bloed was waarvan ik schrok.' Ze bukte en raapte het elektrische mes van de grond. 'Onhandigheid zit bij ons in de familie ...'

Nick grinnikte. 'Dat kun je wel zeggen, en jij bent het ergst.'

Caro keek hem in zijn pretogen en bitste: 'Fijn dat je er weer bent, klojo!'

Ze wachtten met de scones tot Odette en Wyn terugkeerden. De snee was diep genoeg geweest voor wat hechtingen, maar verder was er niets aan de hand. Wyn had de kleur terug in zijn gezicht en begon Nick uit te horen over zijn eerste jaar als sportinstructeur in spé.

Blijkbaar was het Nick allemaal uitstekend bevallen. Hij had een

leuke woning weten te vinden. Die deelde hij met een aardige jongen die dezelfde studie volgde als hij. De zelfverzekerde Nick had doorgaans totaal geen problemen met vrienden maken. Vooral als het om meisjes ging. Het gesprek kwam ook al snel op dat onderwerp, want zowel Melina als Odette wilde ontzettend graag weten of hij misschien een vriendin had. Caro onderging een rare, onaangename sensatie in haar maag toen Nick na een paar aansporingen van de beide dames eindelijk toegaf dat hij wel een leuk meisje had leren kennen. Het was echter nog niet serieus. Caro berispte zichzelf en nam daarna weer deel aan het gesprek.

De gezellige middag met de heerlijke scones van Odette vloog zo snel voorbij, dat het al laat was voor Nick kenbaar maakte dat hij voor het avondeten nog even de zee in wilde. Daar had zowel Caro als Noah eveneens oren naar. Desondanks ontstond er ergens op de bodem van Caro's maag een elektrisch schokje bij het vooruitzicht zichzelf in haar nieuwe badkleding aan Nick te tonen.

Terwijl Nick zijn zwembroek ging aantrekken, kwam Caro bij haar vader aan het aanrecht staan. 'Heb je nog pijn, pap?'

Wyn, die de gebaksborden op elkaar aan het stapelen was, keek naar zijn verbonden hand. 'Nee hoor, meisje, dat valt wel mee. Het is gewoon een vervelende familievloek waar we nooit vanaf komen.'

Caro grinnikte.

'Is jou dat huis daar ooit eerder opgevallen?' Wyn wees met zijn ongeschonden hand uit het keukenraam, dat uitkeek op een heuvelachtig, bebost landschap.

Caro vergaapte zich een moment aan die pracht en zag toen het huis. Ze kon alleen een stuk van het dak zien en van een zijkant, die helemaal was omringd door struiken en klimop. Het lag voor het grootste deel verscholen tussen de bomen die de rand van een groot bos vormden.

'Ik kan het me eigenlijk niet echt herinneren,' moest ze toegeven.

'Toch lijkt het er al een tijdje te staan, want het ziet er niet erg nieuw uit.'

'Vreemd.' Caro haalde haar schouders op.

Wyn omklemde met een afwezige blik zijn verbonden hand met zijn goede. 'Er schijnt een ruïne in dat bos te liggen.'

'Echt?' Ze kon zich niet herinneren ooit in dat bos te zijn geweest.

‘Ja, je kent dat programma toch wel, *Ghost Hunters*? Ik zag laatst een aflevering waarin ze hier in dit plaatsje waren en volgens mij hadden ze het over dat bos daar, want dat is het enige grote bos dat zo dicht bij het strand ligt. En daar hebben ze een ruïne gevonden waarin het blijkbaar spookt.’

Caro had een haat-liefdeverhouding met spookverhalen. Het was een razend interessant fenomeen, waar steeds meer over werd ontdekt. Verschillende metingen hadden allang bevestigd dat er zoiets was als bovennatuurlijke activiteit, waarneembare energieën. Maar, o, de kriebels die ze ervan kreeg. Alsof er voortdurend een ballon over haar armen en rug streek, die de fijne haartjes daar overeind hield.

‘En hebben ze nog iets kunnen vinden?’ vroeg ze.

‘Weinig. De naald van een van hun apparaten schoot even uit, maar het was te weinig om echt een spektakel te worden, blijkbaar.’

‘Blij toe; als er echt iets was geweest, had dit binnen een handomdraai in een toeristische trekpleister kunnen veranderen, terwijl het zo lekker rustig is nu.’ Ze draaide zich van het raam weg. ‘Genoeg spookverhalen. Kom je nog mee zwemmen?’

‘Nee, ik ga lekker een boek lezen en proberen je moeder niet te helpen bij het avondeten. We eten allemaal op onze veranda vanavond.’

‘Gezellig. Mama moet me maar roepen als ze mijn hulp nodig heeft. Ik ga me ook even omkleden.’ Ze wierp een laatste blik op het witte huis en liep met een kleine huivering de keuken uit.

2.

Noah spreidde zijn handdoek uit. Er was weer geen levende ziel te bekennen op het strand, op wat schreeuwerige meeuwen na. Het water was heerlijk kalm en lokte hem. Hij keek op toen Nick aan kwam lopen en zijn handdoek naast de zijne legde.

‘Zullen we?’ Nick strekte en boog zijn armen alsof hij aan een zwemwedstrijd ging deelnemen.

‘Laten we even op Caro wachten.’ Noah wierp een blik op het appartement van Caro en haar ouders. Hij kon Wyn op de veranda zien zitten met zijn benen omhoog en een boek op schoot.

‘O ja, natuurlijk.’ Nick volgde op een ietwat afwezige manier Noahs blik en liet die lang op het appartement rusten.

‘Alles goed?’ vroeg Noah. Zijn broer was dan wel een heel jaar uit het zicht geweest, kennen deed Noah hem als de beste. Hij kon het vanaf een afstand ruiken als er iets met hem was. De manier waarop hij nu voor zich stond uit te staren, was in feite al niets voor hem. Nick was een nuchtere jongen; dromen deed hij niet. Als hij iets wilde, ging hij recht op zijn doel af, zonder zich af te vragen wat de resultaten zouden kunnen zijn. Hij knokte daar wel ontzettend hard voor en had een discipline waar de meeste mensen eng van werden, maar hield bij het bereiken van zijn doelen zelden rekening met anderen.

Nick keek met een verstrooid ‘wat?’ weer naar Noah.

‘Of alles goed is?’

Hij fronste. ‘Dat weet ik nog niet.’

Op dat moment kwam Caro het houten trapje van de veranda afgelopen. Noah voelde zijn hartslag versnellen, zoals dat al geruime tijd gebeurde als hij haar zag. Uit voorzorg wendde hij direct zijn blik van haar af. Hij had haar de dag ervoor al in die fleurige tankini gezien en liep er alleen maar rood van aan.

Hij hoorde Nick iets mompelen en keek naar hem. Nick staarde naar Caro. Aan haar bewegingen zag Noah dat ze haar best deed zo gracieus mogelijk over het rulle zand te lopen. Ze had een grote handdoek over een schouder en zwaaide glimlachend naar hen.

‘Je mond hangt open,’ zei Noah. Nick hoorde hem echter niet, omdat zijn aandacht volledig op Caro was gericht.

‘Staat je leuk,’ merkte Nick op toen ze bij hen tot stilstand kwam. Zijn ogen gleden op subtiële wijze over haar lichaam.

Noah zag Caro’s wangen rood kleuren, maar ze wist een luchtig ‘thanks’ uit te brengen alvorens ze haar handdoek klaarlegde.

‘Je bent flink afgefallen, hè?’ Nicks blik was niet langer subtiel nu Caro een beetje van hem weggedraaid stond.

Aan het trekje bij Caro’s linkermondhoek meende Noah te herkennen dat ze niet breeduit probeerde te glimlachen, maar de fonkeling in haar ogen sprak boekdelen.

‘Ze heeft er hard voor gewerkt,’ zei hij voordat ze zelf kon antwoorden.

Nick knikte. ‘Het resultaat mag er zijn.’

Noah herkende de gretigheid in de ogen van zijn broer. Het baarde hem zorgen, omdat Nick nog nooit op die manier naar Caro had gekeken.

‘Dank je.’

Noah negeerde de vlinders bij het zien van haar glimlach. ‘Gaan we nog zwemmen, of hoe zit dat?’ Hij wachtte niet op reactie, maar draaide zich om en liep naar zee.

De nachtclub had een Amerikaans aandoende naam: *The Big Barn*. Het scheen vroeger inderdaad een grote boerenschuur te zijn geweest, waar paarden en koeien in hadden gestaan en waar hooi en graan werden opgeslagen. Caro had de club het jaar ervoor al gezellig gevonden en had ook geen moment gearzeld toen Nick na het avondeten voorstelde ernaartoe te gaan.

Terwijl Nick en Noah aan het eerste biertje begonnen, nipte Caro van haar Nikita, een drankje met vanille-ijs, ananas en bier. Ze vond het lekker en het was niet zo sterk als de andere mixjes die ze in de club schonken.

Ze voelde zich goed en sexy in haar nieuwe jeans en het topje dat ze op een markt vlak bij het resort had gekocht. Ze liet zich meedrijven op het aanstekelijke ritme van de hit die ze draaiden en genoot met volle teugen. Het was opeens spannender dan normaal dat Nick zich weer naast haar bevond en vanwege de drukte in de club dicht tegen haar

aan stond te dansen. Het begon heel langzaam tot haar door te dringen dat ze nieuwe dingen voelde en dat ze nu genoeg zelfvertrouwen had verzameld om erop te reageren. Voor het eerst in haar leven voelde ze zich echt aantrekkelijk en dat zorgde voor adrenaline in haar aderen.

Ze keek glimlachend van Nicks ogen naar de vele gezichten om haar heen. Ze ving verleidelijke blikken op van jongens en mannen. Zelf gaf ze ook haar ogen goed de kost. Die bleven op een gegeven moment steken bij een bekend gezicht.

Caro voelde hoe haar hartslag versnelde toen het rondborstige meisje van het strandfeest van het jaar ervoor zich met een brede grijns door de dansende menigte heen een weg naar hen toe baande. Bij elke stap die ze zette en steeds als ze tegen iemand aan stootte, trilden haar borsten onder de dunne stof van haar topje. Haar tepels waren erdoorheen te zien. Caro had te laat door dat ze ernaar stuurde en verschoof haar blik naar de ogen van het meisje, die groot en lichtbruin waren. Ze leek bijna op een Hentai-figuur met bambi-ogen.

Toen het meisje bij hen was gearriveerd, schonk ze Caro een knipoog en plantte zich vervolgens pontificaal tussen haar en Nick.

‘Niek, how very nice you are here again,’ zei ze met rollende r’s boven de muziek uit. Haar donkerbruine, verende krullen streken langs Caro’s gezicht. Ze ving een zoete geur op.

Nick antwoordde iets dat Caro niet kon verstaan en omhelsde het meisje.

Caro rolde achter de rug van het meisje met haar ogen naar Noah, die een schaapachtige grijns trok en zijn schouders ophaalde. Hij maakte een korte beweging met zijn hoofd en Caro schoof een beetje opzij, zodat ze dichterbij Noah kwam te staan en wat verder van het meisje. Ze besloot niet meer naar Nick en zijn liefje te kijken, naar hoe ze vol vreugde over het weerzien elkaar waarschijnlijk stonden af te lebben. In plaats daarvan concentreerde ze zich weer op de muziek en op Noah. Die kon goed dansen en nam haar daarin volledig mee.

Vlak daarop werd Noah echter op zijn schouder getikt door een bloedmooie blondine. Ze boog zich naar hem toe en fluisterde iets dat hem overduidelijk van kleur deed verschieten. Met een bijna panische blik in zijn ogen schudde hij zijn hoofd en stak afwerend zijn hand op. Een blik op Caro was voldoende voor het blondje om te denken dat Noah bezet was.

Caro griffelde en boog haar hoofd naar dat van Noah. ‘Je bent ook een sukkel, hè? Waarom ga je er niet eens voor?’

‘Niet mijn type.’

Tegen haar voornemen in keek Caro opzij naar Nick en zijn liefde. Tot haar schrik stonden ze allebei naar haar te kijken. Het meisje knip-oogde nogmaals. Een beetje op dezelfde manier zoals een man naar een vrouw zou knipogen als hij iets van haar wilde, besepte ze. Nick had een troebele blik in zijn ogen, alsof het derde biertje in zijn hand hem al te veel was.

Het meisje zei iets tegen Nick. Hij knikte traag zonder zijn ogen van Caro af te wenden en stapte naar haar toe. Met zachte hand trok hij haar met zich mee, een stukje van de dansvloer af. Hij hield halt tussen een hoek van de bar en de twee deuren van de toiletten.

Caro wapperde met een hand wat rook weg van een man die aan de bar stond. De muziek klonk hier minder hard, waardoor ze niet meer zo hoefde te schreeuwen. ‘Wat is er, Nick? Weet je niet meer hoe je iemand moet versieren?’ Ze moest er zelf om grijnzen.

Zijn blik was doodernstig. ‘Olivia heeft ons uitgenodigd voor een trioetje.’

Caro proestte. ‘En je komt mij vragen of je hem mee mag nemen? Hey, jullie mogen doen en laten wat jullie willen, ik vermaak me wel. Maar ik denk niet dat je Noah meekrijgt.’

‘Ik heb het niet over Noah. Ik heb het over jou en mij.’

‘Wat?’ Er schoot een filmpje door Caro’s hoofd van een cartoonfiguur wiens onderkaak hard op de grond klapte. ‘Ze wil ... wat?’

‘Ze vond je vorig jaar al een mooie meid en ze zei dat je er nu nog lekkerder uitziet.’ Nick hield zijn blik nu op alles behalve Caro gevestigd.

‘Maar is zij dan ... lesbisch?’

‘Ze valt in principe op mannen, maar ze zei dat ze voor jou graag een uitzondering wil maken.’ Nicks schouders zakten een stukje voor hij haar weer aankeek. ‘Ik heb al gezegd dat jij zo niet bent.’

Caro voelde een hitte in haar onderbuik ontstaan toen het voorstel van het meisje pas echt vorm begon te krijgen in haar gedachten. Ze kon de voluptueuze Portugese zien staan waar Nick haar had achtergelaten, die grote ogen met die lange wimpers boorden zich regelrecht in de

hare en zorgden ervoor dat bij Caro het schaamrood op de kaken kwam te staan. Maar tegelijkertijd, als ze naar die wiegende borsten en dat lekkere lijf keek, voelde ze iets ongekennds. Ze had vroeger al gemerkt dat ze liever naar meisjes keek dan naar jongens. Maar ze had zelfs nog nooit met iemand gezoend, jongen noch meisje. Het maakte haar nerveus als ze eraan dacht, vooral omdat Nick, haar vriend, ook aan het gebeuren zou deelnemen. Dat wilde ze al helemaal niet. En toch maakte de gedachte met de mooie Olivia intiem te zijn iets in haar los.

Olivia stond opeens voor haar neus. Ze liet haar vingers door Caro's haren gaan. 'I have a nice apartment, we'll have a good time. You are very beautiful and sexy, you know?'

In een waas zag Caro Noah achter Nick; hij keek bevreemd en onderzoekend van Olivia naar haar. Toen voelde ze de lippen. Zacht en warm. De lippen van een meisje op de hare. Ze durfde zich niet te bewegen. Alles wat ze zag, was de verbazing in Noahs ogen en een onbeschrijflijke blik in die van Nick.

De kus was kort, maar bleef bij Caro nabranden.

'I will get my bag, be right back,' zong de Portugese met haar zwoele stem, waarna ze langs Nick danste en uit het zicht verdween.

'Hé, alles goed?' Nick raakte haar arm aan.

'Ja.' Ze onderdrukte de neiging haar eigen lippen aan te raken.

'Het spijt me, ze is nogal ... opdringerig, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik had het je niet eens moeten vragen, het zou ... raar zijn geweest.'

'Ja.' Ze streek een lok haar uit haar gezicht en probeerde haar hartslag weer normaal te krijgen. 'Dat zou inderdaad raar zijn geweest.'

'Ik weet dat jij niet het type bent dat zomaar ...'

Ze vond het er opeens verdacht veel op lijken dat Nick haar als een soort van muurbloempje beschouwde en dat ergerde haar zodanig, dat ze hem onderbrak. 'Ga maar alleen, Nick, ik ga wel met Noah naar huis.' Ze stak haar hand op naar Noah, die zich onmiddellijk in beweging zette om bij haar te komen. Ze had opeens geen behoefte meer aan dansen en wilde alleen nog maar naar huis. Om na te denken over wat er was gebeurd. Over de heftige dingen die er in haar lijf in gang waren gezet. Om erover te piekeren of ze niet ontzettend stom was een dergelijke uitnodiging zomaar af te slaan, terwijl ze eigenlijk al lange

tijd het gevoel had er klaar voor te zijn. Ze werd met haar achttien jaar toch al een laatbloeiër genoemd.

‘Caro ...’ Nick pakte haar bij haar bovenarmen om haar tegen te houden. De blik die in zijn ogen lag, bracht haar nog meer van haar stuk, want het was er een die ze nog nooit bij hem had gezien. Tenminste, niet tegenover haar.

‘Ga maar met haar mee, Nick, het is niet erg. Echt niet.’

Hij boog zijn gezicht dicht naar het hare en zei zo zacht dat alleen Caro het kon horen: ‘Maar ik wil veel liever bij jou zijn ...’

‘Wat is er?’ Noah bereikte hen en liet een belerende blik op zijn broer rusten.

Nick liet Caro los.

‘Ik wil graag naar huis,’ zei ze resoluut. Ze had plots behoefte zich aan Noah vast te klemmen alsof ze zijn kleine zusje was. Er was niemand op de hele wereld die haar meer geborgenheid verschaftte dan hij, van kleins af aan al. Hij was voor haar de rots in de branding, meer nog dan Nick, meer nog zelfs dan haar eigen vader en moeder. Ze wenste dat ze met hem alleen op haar kamer zat, waar ze alles aan hem kon vertellen.

‘Weet je het zeker, Caro?’ vroeg Nick. ‘We zijn er net een uurtje of twee.’

‘Ja.’ Ze probeerde luchtig te klinken. ‘We hebben nog meer dan twee weken om eens lekker door te zakken. Laten we nu maar gaan.’

‘Komt dit door mij, Caro? Door wat ik je heb gevraagd? Het spijt me, oké, het was niet mijn bedoeling je een ongemakkelijk gevoel te geven, maar ... ze drong aan en ik dacht ... wat kan het voor kwaad je te vragen.’

‘Wat te vragen?’ kwam Noah opnieuw tussenbeide. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Komt later wel.’ Nick draaide zich om en begon tussen de mensen door naar de uitgang te lopen.

‘Komt later wel,’ zei ook Caro toen Noah zijn vragende blik op haar richtte.

Ze was dankbaar voor de aangename koelte van de avond die haar wangen en blote armen raakte. Het deed de hitte in haar gezicht wat afnemen. Ze had het gevoel dat de stoom regelrecht van haar af sloeg. Haar vingertoppen tintelden; misschien waren die Nikita’s toch ietsje sterker dan ze smaakten.